

עוצר שיגרת'י

את הילדים הקטנים לתוך הבתים, שעריהם נסגרים בטריקה מתכתי. תית, שקט שב ומשתרר בסימטה הקטנה.

ופתאום, במורד הסימטה צר עדת נערה בעירה כבת 13, תומכת כאשה מבוגרת, צולעת, עם מקל בידה. הן הולכות לאט לאט, מתקדמות לעבר החיילים. הסגים

הספר שבכניסה למחנה. הוא הולך, לבדו, במצב כזה, כשלקחו לו את התעודה, אין לו ברירה אלא ללכת למקום הריכוז.

שני ילדים קטנים מביטים על המחזה מלחון מסורג. הם מלווים במבטם את השכן שלהם, שנפתח ונשלח אחר כבוד למקום שבו יושבים עכשיו כל הגברים

אל מקום הריכוז החרמו את תעודת-הזהות שלו ושלחו אותו לבדו אל מקום הריכוז, שם יושבים כל הגברים והנערים הצעירים של המחנה וממתנים שעות לשיחרורם.

ליד הקיר עומדים שלושה

צעירים, פניהם אל הקיר

ושני חיילים שומרים עליהם

של מחנה-הפליטים, ביניהם גם האבא שלהם. הבא בתור הוא בית, "מסואר", בעל שתי קומות עם גינה מטופחת. החיילים נכנסים פנימה, וכשי הם יוצאים, אומר האחד לשני בסון ממורמר: "פליטים הם קור-אים לעצמם. ראיית איך הם חיים?" החיילים עייפים, משועממים קצת. הם גוררים רגליהם עם הנעליים השחורות הצבאיות הכבדות במעד לה הסימטה. את המשמיה צריך לבצע. לעבור בית, בית, חדר חדר בכל המחנה, לבדוק הכל, למצוא את הפושעים שהציתו צמיגים ב-בוקר.

הצעיר ניגש אליהן. הן מסבירות לו שהן בדין אל הרופא. הוא שולח אותן חזרה. עכשיו עוצר. הן מסתובבות לאט לאט, לא מתוכחות, לא מנסות למחות. בהש-למה עם המצב הן מתחילות לפסוע באיטיות, כשהאשה הזקנה צולעת, חזרה כמעלה הסימטה אל הבית. אחרי כמה דקות מתחרט הקצין הצעיר, אולי בגלל נוכחות המצ-למה במקום, ומאפשר להן להמ-שיך בדרך אל הרופא. למה לנו לקחת סיכונים, הוא מתנצל לפני חייליו.

החיילים ממשיכים בדרך, ובי-נתיים, בבית-הספר, כבר יושבים עשרות גברי המחנה וממתנים. הם יושבים בשקט. איש אינו מוציא מילה מפי. והחיילים סביבם, עם הנשק והאלות בידיהם, שומרים על גג בית-הספר עומד חייל וצו-סה על המחזה מלמעלה. מקדמים פני כל צרה.

ליד קיר בית-הספר, כמו קטע מלוח סרט, עומדים שלושה בחו-רים צעירים, בשמש צהריים יוק-דת, עם המניס אל הקיר, מרחק של כשלושה מטרים האחד מן ה-שני. אסור להם לדבר ביניהם, אסור לטובב את הראש. מאחורי-הם שני חיילים צועדים הלוך ושוב, לשמור שלא יפנו את הראש. זו הפקודה.

אחד מהם העו לסובב את ראשו לאחור. החייל קלט אותו, ניגש אליו בצעדים מהירים, עם האלה מתנופפת בידו הימנית, והתחיל לצ-עוק. הצעיר גבהל, סובב את ראשו בחזרה ושתק. וכך הם עמדו שם, עם הסנים אל הקיר, בשמש, כשי חייל על הגג צופה בהם, ושני חיילים נוספים מפטרלים ושומרים עליהם למטה.

את הכניסה למחנה-הפליטים סג-רו בינתיים בקונצרטניה של גדר-תיל. עוצר, אין יוצא ואין בא.

לא לוקחים

סיכונים

יכך הם עוברים מבית לבית, רק נשים וילדים קטנים. הם כבר רגילים, גם החיילים רגילים. הם מצאו עוד צעיר מסתתר בביתו. הם מובילים אותו החוצה. אמו יוצאת אחריו ומנסה להסביר משהו לחיילים. היא מנופפת ב-ידיה. "הסגים הצעיר מתקרב. כיפה חומה סרוגה מול אם מבוגרת במיטפת לבנה. היא מסירה שוב. בנותיה הצעירות עומדות מאחור-ריה, מתבוננות בחיילים הצעירים. היא כמעט מתחננת. אבל כלום לא עוזר. הבחור הצעיר צריך ללכת יחד עם כולם. זו פקודה.

זה חלק מן העוצר. והוא הולך, כמו כל השאר. תעודת-הזהות נל-קחת ממנו והוא נשלח לבדו. פוסע בשקט ולאט במורד הסימטה. אימו מסדרת את המיטפת על ראשה ושולחת בכנה מבט עצוב. מתי תראה אותו שוב? כמה זמן זה יקח הפעם? החיילים מבקשים מכולם להיכנס פנימה אל תוך הבתים, וכולם מצייטים. דוחפים

חלוד סגור. דסיקות האלה על המתכת שוברות את הדממה המי-תוחה. אשה מבוגרת, לבושה שימי-לה מסורתית שחורה רקומה, פו-תחת טרק קטן בשער ומציצה. היא מבינה בחיילים. מבט של "עוד פעם הקטע הזה" בעיניה. והיא פותחת את השער לרוחה. היא כבר מכירה את התהליך. עוצר וחיפושים כאן זה עניין שבשיגרה. "תפדלו!" היא אומרת לחיילים והם נכנסים פנימה. השער צר והם מתפתלים סביב עצמם. קנה הרובה מסתבך בפתח הצר. הם נכנסים פנימה. חייל אחד נשאר בחוץ, מעיף מבטים חסרי-מנוחה אל הסימטה. שתי ילדות קטנות מציצות בסקרנות מעבר לגדר של הבית השכן. תיכף יגיעו גם אליהם.

שני החיילים יצאו. לא מצאו כלום. כולם כבר ברחו לוואדי, רוטן אחד מהם, וממשיך הלאה, אל הבית הסמוך.

ובבית הסמוך, אחרי כמה דקות חיפוש, יוצאים שני החיילים. כשי הם מובילים לפנייהם נער כבן 14. הוא הולך קדימה במבט מושפל, והם אחריו, כשאחד מהם מחזיק בידו את תעודת-הזהות של הנער. הסגים הצעיר ניגש אל החיילים, מעיף בנער מבט האומר: "הנה, בכל זאת תפסנו." הוא שולח את הנער למקום הריכוז, אל בית-

"חברה", הוא פותח בסון צבאי, אנחנו עוברים מבית לבית, מחפ-שים בכל החדרים, ומוציאים את כל הגברים והנערים. אסור לנגוע בשום דבר. באופן מיוחד אין לגעת בנשים ובילדים. החיילים מתארגנים. מהדקים את החגורים, רוכסים את הקסדות מתחת לסנטר, תולים את הרובים עם הקנה קדי-מה. האלה מוכנה ביד השנייה. והם יוצאים לדרך, אל הסימטה.

"עוד פעם

הקטע הזה"

ה כל שקט. אין נפש חיה ב-רחובות. מתקרבים למרכז המ-חנה. על הארץ עוד עולה עשן מה-צמיגים החרוכים, שרידים שחורים מסריחים. פוניה ימינה ומתחילים לצעוד כמעלה סימטה לא סלולה. כל הסימטות במקום אינן סלולות. מהנה-פליטים. בתים קטנים, בנור-יים בצורה רעועה, עם גדרות בסון אפורות המקיסות אותם. אין ירק ברחובות, רק אבק הרבה אפוריות. החיילים מתחילים להי-תל חוליות. "אחד חיב תמיד להי-שאר בחוץ, בזמן שהאחרים מחפ-שים בתוך הבית." פוקד הסגים הצעיר לחייליו.

שלושה חיילים צעירים ניגשים אל הבית הראשון. שער ברזל

אל מקום הריכוז

עוד החיפוש, הוצא על-ידי החיילים

הודעה תמית ברדיו. משוה שבשיגרה, בשולי מהדורת ה-חדשות: "עוצר הוטל היום על מחנה-הפליטים קלנדיה מצפון ל-ירושלים."

בוקר של אביב במחנה-הפליטים, שהוא בעצם שכונה מצפון לירוש-לים. פטרול של צה"ל. כמה ילדים הציתו צמיגים במרכז המחנה והי-חילו לזרוק אבנים על החיילים. החיילים נכנסו פנימה והתחילו לרכו את כל הגברים והנערים של המחנה בבית-הספר המקומי. גם היום הם יהיו לימודים. הגברים יושבים ביחד, צופים, מתחת ל-אורנים, החיילים מסביבם, עם רובה ביד אחת ואלה בשניה.

חיילים של גולני, בביגדי עבודה וחגור מלא, עם קסדות על הראש. השמש מתחילה לעלות. שמיים בחולים נקיים. שקט מתח שורר במחנה-הפליטים. החיילים מתלח-שים בינם ובין עצמם. מן המיסגד המקומי נשמעת קריאה ברמקול. זו אינה קריאה שיגרתית לתפילת-בוקר. והי קריאה, שיגרתית לא פחות, המודיעה על עוצר במחנה. כולם מתבקשים להיכנס לתוך ה-בתים. קריאה חדה, קצרה וברורה.

קבוצה של שיבעה חיילים מתי-ארגנת כפתח בית-הספר לצאת לסיור במחנה. טוראים פשוטים, ילדים, ובראשם הקצין. סגן-מישנה צעיר בכיפה חומה סרוגה הראשו.

אהר הביתה! שתי ילדות קטנות, שנמצאו משוטטות באחת מסימטות המחנה, נשלחו הביתה. העוצר הוטל ולאיש לא ניתן לצאת מפתח ביתו. החיילים הקפידו על כך וכל תושבי המחנה הסתגרו בבתיהם. עד חלוף הזעם.

חשודים למעצר חלק מן החשודים, מאותם שרוכזו במשך הבוקר בחצר בית-הספר, הועלו על-ידי החיילים לקומנדוקר צבאי שהגיע למקום ונשלחו למעצר. איש מהם אינו יודע למשך כמה זמן הוא נעצר.